

отъ човѣшка кръвь, принадлежи на дявола. Тя е моя! — викна дяволътъ и въ очитѣ му избухнаха две зелени пламъчета.

— Почакай малко и ще видишъ! — промълви ангелътъ и погледна къмъ вратата.

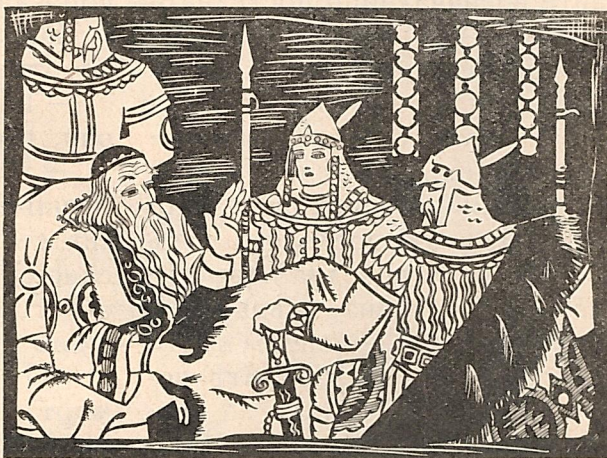
Ханътъ дишаше тежко и вѣчната нощъ полека примръжваше погледа му.

— Кжде сж синоветѣ ми? — промълвиха сухитѣ му сини устни.

— Идатъ, господарю, ето ги.

Въ голѣмата тронна зала влѣзоха двамина млади мъже съ сребърни ризници, съ тежки кжси мечове на бедрата и островърхи позлатени шлемове. Тѣ бърже приближиха до одъра, паднаха на колѣне отъ дветѣ страни на баща си и наведоха глави. Полека и мъчително ханъ Крумъ отвори очи. Погледна надѣсно — опари го мрачниятъ погледъ на Токту, по-голѣмиятъ му синъ. Токту бѣше страшенъ човѣкъ. Той летѣше като черна птица предъ крумовитѣ войници, катерѣше се пѣргаво по крепостнитѣ вражи стени, скачаше върху главитѣ на неприятелитѣ, а когато баща му даваше голѣми народни угощения — ешмедемета, Токту пие-

ше запалена ракия. Ржката му тежеше върху одъра черна и корава. Ханъ Крумъ полека сложи дѣсницата си върху тая черна и корава ржка и усѣти че стиска студенъ камъкъ. Обърна се налѣво и срещна синитѣ кротки очи на Омортага. Нѣжна милувка затопли челото му. Изведнажъ душата на болния се проясни и сърцето му затрептѣ, както треп-

ти пеперуда надъ кръжко пролѣтно цвѣте.

— Ти не си човѣкъ, а гължбъ, сине мой, — рече ханътъ и дълго гледа Омортага въ очитѣ, сякашъ искаше да ги погълне и отнесе на другия свѣтъ.

Токту мрачно прехапа устни.

Ханъ Крумъ дълбоко въздъхна и пакъ затвори очи. Надъ него се наведе най-стариятъ боилъ, бѣловласиятъ во-